

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Tom Clancy
THE TEETH OF THE TIGER

Copyright © 2003 by Rubicon Inc.
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-825-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Tom Klensi

U TIGROVIM ČELJUSTIMA

Preveo Vladan Stojanović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

*Krisu i Čariju
u znak dobrodošlice
... i, naravno, leđi Aleks,
čija svetlost blista jače no ikad*

Zahvalnice

Marku, u Italiji, za navigaciona uputstva
Riku i Mortu na medicinskoj stručnosti
Meri i Edu na mapama
Madam Žak na arhivskim podacima
Univerzitetu Virdžinije, za predivan pogled
na imanje Tomasa Džefersona
Rolandu, ponovo, za Kolorado
Majku za nadahnuće
I mnogim drugima za sitne, ali dragocene informacije

„Ljudi mirno spavaju, zato što postoje drugi ljudi koji su spremni da čine nasilje u njihovo ime.“

DŽORDŽ ORVEL

„Ovo je rat neznanih junaka; ali neka svi nastoje da obave svoju dužnost bez gubljenja vere...“

VINSTON ČERČIL

Makdonouova pesma

Može li država da sveže i oslobađa
Na Nebu kao i na Zemlji:
Mudrije li je pobiti čovečanstvo
Pri rođenju ili posle njega...
Predmeti su ovo dubokih razmišljanja
Gde i državni znalci zastadoše;
Ali sveta država (doživismo da uvidimo)
Svetim ratom skončava.
Je li narod vođen Gospodom
Ili' zaveden glasom koji se najjače čuje
Da li bi bilo brže pasti od oštrice mača
Ili jeftinije umreti po odluci većine,
Pitanja su ovo kojima se već jednom bavismo
(I neće se dići iz mrtvih)
Jer samo sveti ljudi, šta god se desi,
Završe sasvim porobljeni.
Šta bilo, iz koga god razloga,
Tražio ti da oduzimaš ili pružaš
Moć izvan ili ispod zakona,
Ne daj joj da preživi!
Sveta država ili' sveti kralj,
Ili' svetog naroda volja
Nemoj imati posla sa besmislenom stvari.
Nabavi puške i ubijaj!
Govoreći za mnom:

Tom Klensi

Beše jednom narod – Rodi se iz straha
Behu jednom ljudi, stvoriše pakao na Zemlji.
Zemlja se diže i sravni ih. Slušajte, vi poklani!
Behu jednom ljudi – nikad ih više ne bi.

RADJARD KIPLING

Prolog

DRUGA STRANA REKE

DEJVID GRINGOLD je rođen u najameričkijem od svih krajeva – brucklinskom, ali mu se na Bar micvu nešto veoma važno promenilo u životu. Na svetkovini koja je otpočela njegovom objavom da je „od danas muškarac“, upoznao je neke rođake koji su posebno za tu priliku doleteli iz Izraela. Njegov ujak Mojsije je bio izuzetno uspešan trgovac dijamantima. Dejvidov otac je posedovao sedam juvelirnica, od kojih je najveća bila u Četrdesetoj ulici na Menhetnu.

Dejvid se družio sa svojim bratom od ujaka, Danijelom, dok su otac i ujak razgovarali o poslu, pijuckajući kalifornijsko vino. Brat je bio deset godina stariji od njega i nedavno je počeo da radi za Mosad, izraelsku obaveštajnu službu. Zasuo je rođaka zapanjujućim pripovestima, što bi se i dalo očekivati od tipičnog novajlije. Danijel je služio vojni rok u izraelskoj padobranskoj jedinici gde je izveo jedanaest skokova. Doživeo je svoje vatreno krštenje u Šestodnevnom ratu 1967. godine, a kratkotrajni ratni sukob mu je ostao u lepoj uspomeni. U njegovoj četi nije bilo pomena vrednih gubitaka, a ubili su dovoljno neprijatelja da bi se čitava avantura mogla nazvati uspešnom. Govorio je o ratu kao o dobro organizovanom lovu na ne previše opasne zveri, koji je u dobroj meri odgovarao njegovim predratnim stavovima i očekivanjima.

Bratovljeva živopisna svedočenja su napadno odudarala od televizijskih vesti o Vijetnamskom ratu, koje su se u to doba mogle videti na svim kanalima. Dejvid je ponukan njima i novopronađenim religijskim identitetom odlučio da emigrira u postojbinu svih Jevreja, odmah nakon završetka

srednje škole. Njegov otac se borio u Drugoj američkoj oklopnoj diviziji u Drugom svetskom ratu. Ta avantura mu se nije mnogo dopala. Ideja da mu se sin vucara po azijskim džunglama, u ratu za koji ni on, ni njegovi prijatelji nisu bili previše zagrejani, bila mu je još morskija. Mladi Dejvid je nakon diplomiranja poleteo *El alom* u Izrael, i nikad se više nije osvrnuo za sobom. Unapredio je znanje hebrejskog i odslužio vojni rok, posle čega ga je Mosad regrutovao, baš kao i njegovog brata Danijela.

Na poslu se do te mere istakao da je dobio mesto zapovednika rimske ispostave, što bio je veoma važan položaj. Njegov rođak je, u međuvremenu, napustio obaveštajce i zaposlio se u porodičnoj firmi, gde je zarđivao mnogo više nego u državnoj službi. Upravljanje rimskom ispostavom Mosada je bio zahtevan posao. Zapovedao je trojicom obaveštajaca, koji su bili prilično sposobni i pribavljali su mnogo podataka. Neke informacije su dolazile od agenta zvanog Hasan, Palestinca povezanog s PFLP-om, Narodnim frontom oslobođenja Palestine. Pristao je da radi za novac. Imao ga je dovoljno da plaća udoban stan, na kilometar od zgrade italijanskog parlamenta. Dejvid je toga dana trebalo da preuzme tajnu pošiljku.

Preuzimanje je planirano na ranije korišćenom mestu, u muškom toaletu restorana *Dovani*, u podnožju Španskih stepenica. Nije žurio. Prvo je ručao odličnu teletinu na francuski način i ispio čašu belog vina, a zatim je krenuo da pokupi paket. Tajno „poštansko sanduče“ za bezbedno preuzimanje nalazilo se s donje strane poslednjeg pisoara od ulaza. Izbor mesta je bio malčice teatralan, ali je nudio izvesne prednosti. Poslednji pisoar nikad nije proveravan ili temeljno čišćen. Na njemu je bila zalepljena neupadljiva čelična ploča s imenom proizvođača i besmislenim nizom cifara. Ušao je u muški toalet i odlučio da ga prvo iskoristi za ono što ljudi obično rade na sličnim mestima. Čuo je škripu ulaznih vrata, dok se olakšavao. Nepoznati nije pokazao zanimanje za njega. Ispustio je paklicu cigareta, da bi bio siguran. Sagnuo se da je podigne desnom rukom. Istovremeno je zgrabio namagnetisani paket u skrovištu. Bio je to vešto izveden potez, dostojan veštog mađioničara. Privlačio je pažnju jednom rukom, dok je završavao posao drugom.

Izuzev što u ovom slučaju trik nije uspeo. Neko je naleteo na njega otpozadi, trenutak pošto je preuzeo paket.

„Oprostite, starče – htedoh reći, *sinjore*“, ispravio se nepoznati, na engleskom s oksfordskim naglaskom. Opustio se posle tako uljudnog, civilizovanog reagovanja.

U tigrovim čeljustima

Gringold se ćutke okrenuo udesno, da bi oprao ruke pre izlaska. Stigao je do umivaonika, odvrnuo slavinu i pogledao u ogledalo.

Mozak najčešće biva brži od ruku. Ovog puta je video plave oči čovaka koji je naleteo na njega. Bile su obične, ali se to nije moglo reći za izraz u njima. Nepoznati ga je levicom dohvatio za čelo, dok je um slao komandu telu. Nešto hladno i oštro mu se zarilo u zadnji deo vrata, odmah ispod lobanje. Napadač mu je naglo cimnuo glavu unazad i na taj način olakšao prolaz nožu, koju mu je u potpunosti presekao kičmenu moždinu.

Smrt nije nastupila trenutno. Srušio se, kad su sve elektrohemijske naredbe mišićima prestale. S njima su zamrli i svi čulni signali. Osećao je samo daleko peckanje u vratu, a iznenađenje je sprečilo neprijatni osećaj da preraste u ozbiljan bol. Pokušao je da diše, ali nije shvatao da to više nikad neće učiniti. Nepoznati ga je prevrnuo kao lutku iz izloga robne kuće i poneo ga do toaletne kabine. I dalje je gledao i razmišljao. Video je napadačevo lice, ali mu ono nije ništa značilo. Nepoznati mu je uzvratio pogled. Za njega je bio stvar, predmet nedostojan mržnje. Bepomoćni obaveštajac je posmatrao ubicu koji ga je postavljao na klozetsku šolju. Učinilo mu se da gura ruku pod njegov kaput da bi ukrao novčanik. Da li je moguće da je bio žrtva nasilne pljačke? Ko bi pokrao visoko rangiranog oficira Mosada? To nije bilo moguće. Nepoznati ga je dohvatio za kosu, da bi mu podigao oklembesenu glavu.

„*Selam alejkum*“, rekao je ubica: Mir s tobom. Da li je to značilo da je Arapin? Nije izgledao nimalo arapski. Zbunjenost se po svoj prilici ogledala na njegovom licu.

„Da li si ti stvarno verovao Hasanu?“, pitao ga je. U njegovom glasu nije bilo ni trunke zadovoljstva. Bezosećajne reči bile su pune prezira. Dejvid Gringold je, u poslednjim trenutcima života, pre no što mu je mozak otkazao usled nedostatka kiseonika, shvatio da je pao na najstariji špijunski trik, lažnu zastavu. Hasan ga je snabdevao informacijama samo da bi ga izmamio na čistinu i otkrio njegov identitet. Umreće na tako glup način. Uspeo je da oblikuje još jednu misao.

Adonai ehad.

Ubica je pažljivo oprao ruke. Ovakve ubodne rane nisu izazivale obilno krvarenje. Stavio je ukradeni novčanik i paket u džep, ispravio odelo i izašao. Ostavio je dvadeset tri evra na stolu i majušnu napojnicu, od nekoliko centi. Znao je da se skoro neće vraćati kod *Đovanija*. Mirnim korakom se

zaputio preko trga. Opazio je prestižnu radnju s oćećom, *Brioni*, i osetio potrebu da kupi sebi novo odelo.

ŠTAB. Sedište Mornarićke pešadije Sjedinjenih Država ne nalazi se u Pentagonu. Najveća kancelarijska zgrada na svetu pruža gostoprimstvo kopnenoj vojsci, mornarici i vazdušnim snagama, ali za marince zbog nećega u njoj nije bilo mesta. Morali su da se zadovolje sopstvenim kompleksom zgrada zvanim Mornarićki aneks, četiri stotine metara udaljenim od Ljevog auto-puta u Arlingtonu, Virđžinija. To nije bila velika ųrtva. Marinci su oduvek bili neka vrsta siročeta amerićeke vojske. Tehnićki gledano, bili su deo mornarice. Prvobitna namena im je bila da budu privatna vojska pomorskih snaga. Na taj naćin se sprećavalo ukrcavanje pešadije na brodovlje, pošto kopnena vojska i mornarica nikad nisu bile u dobrim odnosima.

S vremenom je Mornarićka pešadija naućila da se oslanja na sopstvene snage. Više od stotinu godina su bili jedina amerićka kopnena vojna sila s kojom su se stranci susretali. Bili su osloboćeni brige o brojnoj logistici – nisu imali ni sopstveno medicinsko osoblje – sve te duųnosti su prepućtali mornarici. Svaki marinac je bio ljuti borac, zlokobna, otreųnjujuća pretnja svima koji u svom srcu nisu gajili naklonost prema Sjedinjenim Amerićkim Državama. Zbog toga su ih kolege iz amerićkih oruųanih snaga cenile, ali ih nisu volele.

Mornarićka pešadija je bila vojska u vojsci. Imala je i sopstvene vazdušne snage, nevelike ali delotvorne. Posedovala je i obaveštajnu sluųbu, iako su je neki vojnici smatrali apsurdnom. Novouspostavljena mornarićka obaveštajna sluųba je bila deo napora marinaca da uhvate korak s ostalim rodovima. Sluųbom je zapovedao general-major Teri Broton, poznat kao M2 – pri ćemu je dvojka oznaćavala nekoga ko je bio u poslu sa informacijama – koji je bio nizak, snaųan i iskusan praćinar. Postavljen je na ovo mesto da bi udahnuo nešto realnosti ratu senki – Mornarićka pešadija je shvatala da se na kraju tog obaveštajnog papirnatoć lanca nalazi obićan vojnik, kome je kvalitetna i pouzdana informacija neophodna kako bi na saćuvao glavu na ramenu. Obaveštajna sluųba marinaca je bila najbolja od svih. To je bila samo jedna od njenih dobro ćuvanih tajni. S njom se nisu mogli meriti ni kompjuterski magovi vazduhoplovstva, koji su polazili od predubedenja da svako ko pilotira avionom *mora biti* pametniji od svih drugih. Planirano je da Broton za jedanaest meseci preuzme

U tigrovim čeljustima

komandu nad Drugom divizijom mornaričke pešadije, sa sedištem u bazi Ležen, u Severnoj Karolini. Dobre vesti su stigle pre nedelju dana i još uvek je uživao u njima.

To su bile dobre vesti i za kapetana Brajana Karuza. Pomisao na raport pred višim oficijom za mladića nije bila naročito zastrašujuća, ali jeste bila povod za izvestan oprez. Nosio je svečanu uniformu maslinaste boje, zajedno sa ceremonijalnim opasačem i svim lentama na koje je imao pravo. Lepo su izgledale, iako ih nije bilo mnogo. Imao je i zlatna padobranska krila i zbirku nagrada za streljaštvo, dovoljno veliku da impresionira i strelca s višedecenijskim iskustvom poput generala Brotona.

Generalu je pomagao posilni s činom potpukovnika i sekretarica, tamnoputa starija narednica. To se mladom kapetanu učinilo čudnim, ali je podsetio sebe da niko nikad nije optuživao marinece za poštovanje logike. Svi su govorili: Mornarička pešadija predstavlja dve stotine trideset godina tradicije, nesputanih napretkom.

„General je spreman da vas primi, kapetane“, rekla je sekretarica podigavši pogled s telefona na stolu.

„Hvala vam, starija narednice“, rekao je Karuzo. Ustao je i krenuo prema vratima koja mu je otvorila narednica.

General je odgovarao Karuzovim očekivanjima. Bio je nešto niži od sto osamdeset i veoma kratko podšišan. Imao je prsa kadra da odbiju udarac metka. Kao i većina marinaca, nije trpeo ni pola centimetra dugu kosu. General je podigao glavu s papira. Odmerio je posetioca hladnim pogledom, od glave do pete.

Karuzo nije salutirao. Marinci, kao i svi pripadnici pomorskih snaga, ne salutiraju ako nisu pod oružjem ili „pokriveni“ vojničkom šapkom. Vizuelni pregled nije trajao duže od tri sekunde. Mladom oficiru se činilo da je trajao oko nedelju dana.

„Dobro jutro, gospodine.“

„Sedite, kapetane.“ General je pokazao na udobnu kožnu stolicu.

Karuzo ga je poslušao. Sedeo je u stavu mirno, svinutih nogu i pravih, blago nagnutih leđa.

„Da li znate zašto ste ovde?“, pitao ga je Broton.

„Ne, gospodine. Niko mi ništa nije rekao.“

„Kako se osećate u izviđačima?“*

„Osećam se baš kako treba, gospodine“, odvratio je Karuzo. „Mislim da zapovedam najboljim vojnicima u čitavoj Mornaričkoj pešadiji. Posao mi se čini veoma zanimljivim.“

„Ovde piše da ste obavili dobar posao u Avganistanu.“ Broton je podigao fasciklu s crveno-belom trakom na rubovima, znakom da je njen sadržaj pod najstrožim režimom tajnosti. Podaci o specijalnim operacijama su često pripadali toj kategoriji. Karuzovo angažovanje u Avganistanu nikako nije bilo materijal za udarne večernje vesti.

„Bilo je prilično uzbudljivo, gospodine.“

„U izveštaju stoji da ste valjano obavili zadatak i vratili sve momke kući.“

„Generale, to je postignuto najviše zahvaljujući bolničaru mornaričkih foka u našim redovima. Razvodnik Vord je teško ranjen. Podoficir Randal mu je, bez ikakve sumnje, spasao život. Preporučio sam ga za odlikovanje. Nadam se da će ga dobiti.“

„Hoće“, uveravao ga je general. „Baš kao i vi.“

„Gospodine, ja sam samo radio svoj posao“, usprotivio se Karuzo. „Moji ljudi su sve...“

„I to je obeležje valjanog mladog oficira“, prekinuo ga je M2. „Pročitao sam vaš izveštaj o akciji, kao i izveštaj starijeg narednika Salivena. Naveo je da ste se dobro poneli za mladog oficira, na svom prvom ratnom zadatku.“ Stariji narednik Džo Saliven omirisao je barut u Libanu, Kuvajtu i na još nekoliko mesta koja se nisu pojavila u televizijskim vestima. „Saliven je nekad radio sa mnom“, rekao je general posetiocu. „Zreo je za unapređenje.“

Karuzo je klimnuo glavom. „Da, gospodine. Siguran sam da je spreman za značajniji životni iskorak.“

„Upoznat sam s tvojim izveštajem o njemu.“ M2 je potapšao drugu fasciklu, koja nije bila označena kao strogo poverljiva. „Veoma velikodušno hvalite svoje ljude, kapetane. Zašto to činite?“

Karuzo je zatreptao. „Gospodine, obavili su sjajan posao. Niko ne bi pružio više pod tim okolnostima. Poveo bih tu jedinicu protiv bilo koga na svetu. Čak i regruti jednog dana mogu dogurati do naredničkog čina. Dvojici piše stariji narednik na čelu. Predani su i dovoljno pametni da počnu da rade ono što je potrebno pre no što stignem da izdam naređenje.“

---

* *Force Recon* – specijalizovane jedinice u Mornaričkoj pešadiji Sjedinjenih Država zadužene za dejstva u neprijateljskoj pozadini, sa ciljem pribavljanja obaveštajnih podataka. (Prim. prev.)

U tigrovim čeljustima

Barem jedan od njih je materijal za oficira. Gospodine, to su moji ljudi i imam prokletu sreću da im zapovedam.“

„Moram da priznam da ste ih valjano obučili“, dodao je general.

„To je moj posao, gospodine.“

„Nije više, kapetane.“

„Oprostite, gospodine? Koliko ja znam, provešću još četrnaest meseci s bataljonom. Ne znam šta ću raditi posle toga.“ Karuzo je shvatao bi uskoro mogli da ga uzmu u obzir za čin majora i da postane operativni oficir divizijskog izviđačkog bataljona, iako bi bio savršeno srećan da zauvek ostane u izviđačkoj jedinici.

„Kako ste saradivali s tipom iz Agencije, koji vam je pravio društvo u planinama?“

„Govorite o Džejsu Hardestiju, gospodine. Bio je u specijalnim jedinicama kopnenih snaga. U formi je, za čoveka dobrano zašlog u petu deceniju života. Govori nekoliko lokalnih jezika. Nije od onih koji se upiške, kad se nađu u škripcu. Bio mi je... od osetne pomoći.“

Fascikla sa oznakom „strogo poverljivo“ se ponovo našla u zapovednikovim rukama. „On tvrdi da ste mu spasli dupe u toj zasedi.“

„Gospodine, niko ne izgleda pametno kad se nađe u zasedi. Gospodin Hardesti je izviđao s razvodnikom Vordom, dok sam ja osposobljavao satelitski radio-uređaj za dejstvo. Loši momci su nam postavili zasedu na pametno odabranom mestu, ali su se ipak preigrali. Prebrzo su otvorili vatru na gospodina Hardestija i prvim rafalom su ga promašili. Zaobišli smo ih, uzbrdo. Nisu pravilno osigurali položaj. Stariji narednik Saliven je poveo svoje ljude udesno. Sačekao sam da zauzme položaj, pre no što sam poveo svoje ljude u sredinu. Opkoljavanje je trajalo petnaestak minuta. Stariji narednik Saliven je prvi otvorio vatru. Pogodio je njihovog vođu u glavu, sa razdaljine od deset metara. Nameravali smo da ga uhvatimo živog, ali se taj cilj pokazao nedostižnim.“ Slegnuo je ramenima. Pretpostavljeni su postavljali zadatke, ali taj čovek nije hteo da sedi u američkom zarobljeništvu. Takvima se ne može namaći kapuljača na glavu. Na poprištu je po okončanju sukoba ostao jedan teško ranjeni marinac i šesnaest poginulih Arapa. Predali su dva živa zarobljenika obaveštajcima. Po okončanju ispitivanja se ispostavilo da su bili korisni mimo svakog očekivanja. Avganistanci su bili hrabri, ali nisu bili ludaci – ili tačnije rečeno, birali su mučeništvo, ali isključivo pod sopstvenim uslovima.

„Da li ste nešto naučili?“, pitao je Broton.

„Shvatio sam da previše obuke ili prevelika spremnost ne postoje, gospodine. Istinska borba je mnogo prljavija od obuke. Kao što rekoh – Avganistanci su hrabri, ali nisu dovoljno obučeni. Nikad ne znate kad će vam neko pružiti žestok otpor, a kad će se brzo slomiti. U Kvantiku su nas učili da moramo verovati instinktima. To je lepo, ali nas nisu učili instinktima. Čovek ne može da bude siguran da li sluša pravi glas.“ Slegnuo je ramenima i nastavio da bez zazora iznosi svoje mišljenje. „Izgleda da smo ovog puta dobro prošli, ali nisam siguran da mogu da objasnim zašto.“

„Ne mozgajte previše, kapetane. Kad pukne tikva, nema vremena za razmišljanje. Razmišlja se pre preduzimanja akcije. Tako obučavate svoje ljude i tako im dodelujete zadatke. Spremate se za dejstva, ne znajući kako će sve zapravo izgledati. Neosporno je da ste sve uradili kako treba. Impresionirali ste Hardestija. Verujte mi da to nije nimalo lako. Zbog toga je i došlo do ovoga“, zaključio je general.

„Oprostite, gospodine?“

„Oni u Agenciji žele da popričaju s vama“, obznanio je M2. „Krenuli su u lov na talente. Skrenuli ste pažnju na sebe.“

„Kakva zaduženja su imali na umu, gospodine?“

„Nisu mi rekli. Tragaju za ljudima sposobnim za rad na terenu. Mislim da nije reč o špijunaži, već o paravojnim aktivnostima. Pretpostavljam da stvaraju novu antiterorističku službu. Lagao bih kada bih rekao da se drage volje odričem tako perspektivnog mladog oficira. Ipak, niko me ne pita. Slobodni ste da odbijete ponudu, ali pre toga morate da odete i porazgovarate s njima.“

„Jasno mi je“, rekao je, iako to nije bio slučaj.

„Možda ih je neko podsetio na jednog bivšeg marinca, koji se tamo prilično dobro snašao...“, napomenuo je general.

„Mislite na ujka Džeka? Isuse – oprostite mi, gospodine, ali ja se nosim s tim otkad sam se pojavio u školi za obuku oficira. Ja sam samo običan mornarički kapetan, gospodine. Ne tražim poseban tretman.“

„Dobro je“, šturo je rekao Broton. Pred sobom je imao perspektivnog mladog oficira koji je iščitao *Priručnik za oficire Mornaričke pešadije* od korica do korica, i koji nije zaboravio nijedan bitan deo. Istina, bio je za nijansu previše iskren, ali je i on nekad bio takav. „Dakle, tamo vas očekuju za nekoliko sati. Razgovaraćete s izvesnim Pitom Aleksanderom, bivšim pripadnikom specijalnih snaga. Osamdesetih je pomagao Agenciji u vođenju operacija u Avganistanu. Čuo sam da nije loš, ali se nije trudio da